

PREMIJERA "Ništa novo" Luke Vlašića u HNK Varaždin

Petero nadahnutih glumaca, u režiji mladog Hrvoja Korbara, reciklira likove iz klasične literature i iz njih pravi suvremene, neurotične karikature

PIŠE
**TOMISLAV
ČADEŽ**

Varaždinski HNK dao je još jednu izvršnu malu predstavu: praižveo je dramu Luke Vlašića "Ništa novo" u režiji Hrvoja Korbara.

Znači, posrijedi je tekst mladoga čovjeka, takoreći debitanta, i režija još mladog redatelja, ponešto iskusnijeg u praksi kazališnoj, a cjelina se nadaje kao zreo i dostojanstven rad, donosi osjećanje vremena nove generacije, njihovu pobunu i njihovu sliku svijeta, sve u skladnoj, pa i uzbudljivoj, igri petero nadahnutih glumaca.

DEBELI SU DEBELI Vlašićeva politička nekorektnost ne pristaje piscu moje generacije: osvanuo bi taj kao nazadno gundalo kad bi se uskopitio protiv terora toga orvelovskog govora kakav danas vlada, pod paskom krupnog kapitala. Naša je generacija 50-godišnjaka toliko "prirodno" politički nekorektna, da i ne možemo "nevino" prokaziva-

ti tu igru. Klinci u dvadesetima međutim evo mogu da uvjerljivo posvjedoče: debeli ljudi su debeli i nisu s tim sretni, glupani su glupani ma koliko progresivni bili, a svijet i dalje nema smisla, osim za one koji o smislu nisu kadri razmišljati.

Drama je apartna kompozicija: reciklira likove iz klasične dramske literature, ponajviše Čehova i Krležu, tako da iz njih pravi suvremene, neurotične karikature, a klasičnu radnju transformira u suvremenu otuđenost od govora, i osjećaja, kao takvih, u radnju zbog radnje, u krug, u trajnu zapriječenost da se živi "slobodno".

TEATAR APSURDA Posrijedi je svojevrsna obnova teatra apsurdna kao teatra komedijskog koliko i "ozbiljnog". Korbar je nedavno u zagrebačkom Teatru &td režirao Ionescovu "Čelavu pjevačicu", koju je, s kolegicom Leo Anastazijom Fleger, odradio kako su ih učili na ADU: da se koncentrira odvojeno na govor a odvojeno na pokret. Predstava nije uspjela.

Sad je, pak, oslobođen "akademskih" stega, Vlašić teatar apsurdna postavio u veristički

okvir, kakav je zapravo oduvijek i u podlozi Ionescovih brojnih manjih i većih djela.

Znači, likovi i Ionescovi i Vlašićevi predstavljaju stvarne odnose među ljudima i stvarne osjećaje, i stvaran govor, a ne umjetan. Jedino što treba eto dati likove tjelesno, glumački u situacijama kakvim graničnim bez riječi, a riječi su potom simptom te unutarnje nelagode ili frustracije i mogu biti bilo koje i bilo kakve, kako to uostalom i u životu biva.

Onako kako je "Čelava pjevačica" prije svega vodvilj i kabare, tako je i ovaj tekst vodviljski i kabaretski, a režijski još više, čemu pridonose izvršna scena Zdravke Ivandije Kirigin, koja je skučen prostor u podrumu pretvorila u raskošan svijet pozornice, voluminozan i klaustrofobičan istodobno.

PRECIZNA GLUMA Polukrug i polukružna zavjesa, kao membrana za svijet "iza", crveno kao osnovna boja, izvršni, salonski uvjerljivi, kostimi Barbare Bourek što pristaju habitusu glumaca i njihovoj funkciji u radnji, međusobno prepoznatljivi a skladni, precizna gluma - svi elementi odaju vještog i posvećenog šefa cijele ekipe, redatelja. Pomno izrađen mizanscen, pa i svaki pokret glumački, smiješna neprestana prebacivanja s kanapea na kanape, nagle promjene tempa i tona, cjelina pak skladna, s mnogo sluha napravljena, rekao bih.

Oslobođen "akademskih" stega, Vlašić je teatar apsurdna postavio u veristički okvir, kakav je zapravo oduvijek i u podlozi Ionescovih brojnih djela, a likovi i Ionescovi i Vlašićevi predstavljaju stvarne odnose među ljudima

Tri su ženska lika a dva muška, napokon više posla za žene u teatru, rekao bih. Dominira, ali blago, ranjivo, najstarija glumica, Ljiljana Bogojević kao Gospođa Melankolija, kakva Vlašićeva pomučena vlasnica imanja, Višnjika, a pomalo i kao barunica Castelli. Igra divu kazališnu na zalasku, istodobno, a obljetnice slavi triput godišnje.

U erotsko-financijskom je odnosu s Pjesnikom, svojevrsnim Trigorinom iz "Galeba" i Filipom Latinovićem istodobno, kojega Robert Španić igra čvrsto a lako, iznimno prodorna glasa, dostojanstveno smiješno. Zbilja je lijepa i uloga Adama, koju je dao Karlo Mrkša. On je kombinacija Lopahina iz "Višnjika" i Pube Fabriczyja iz "Glembajevih", a komičan je neprestano u svojoj pasivnoj agresiji i bijegu od sebe samoga.

Deprah Maruške Aras uloga je možda najsmješnija. To je jedna od onih brojnih Čehovljevih kćerki, depresivnih, zarobljenih u provinciji i lošim vezama, transformirana u curu iz predgrađa. Hana Hegedušić pak nadahnuto a suzdržano igra Reu, drugu kćer gospođe Melankolije, avanturistku bez pokrića, zapravo prikriiven muški lik, ako ćemo ga čitati u ključu Čehovljevu ili Krležinu. Karikatura feministice, ukratko. ▯